חצי תמונת עירום

היא נחנה לו צ'ק ללא כיסוי –

שתי אופנות פשטו לאחרונה בארץ.

אופנה אחת: בנות חזה החלו פושטות בגדיהן לפני עדשות המצלמות של חבריהן על מנת להנציח יפי־גופן בצלולויד.

האופנה השניה: בחורים חסרי־מצפון החלו מנצלים את תמימותן של חברותיהם, כדי לסחוט מהן כספים באיום של פירסום התמונות. או כך, לפחות, טוענות הבחורות המעורבות בפרשות אלה.

תחילה התפרסמה פרשת תצלומי־העירום ברחובות. לאחר מכן באה פרשת שני הבחורים התל־אביביים, אשר לדברי המשטרה ניסו לסחוט כסף מאבי נערה אותה צילמו במערומיה.

השבוע הגיעה לבית־המשפט פרשה חדשה. היה בה חידוש אחד: במרכזה עומדת תמונה, המראה רק חצי־בחורה במערומיה — מן הצוואר ועד למותניים.

הנאשם במשפט זה — צעיר תל־אביבי בן 25, העובד כמלטש יהלומים — טען בחקירתו במשטרה כי מעולם לא ניסה לצלם את ידידתו בעל־כורחה. להיפך, היתה זו היא שהציעה לו לצלמה בעירום, כדי שת כל לראות „איך נראה גופה בתמונה." התצלומים — טען — פותחו בנו־כ.ות שניהם, לאחר שצולמו בבית־מלון בחולון, בו נהגו לבלות. באותו יום השאירה ידידתו בידיו נגטיב אחד למזכרת והוא שנמצא, לאחר מכן, על־ידי המשטרה בביתו.

„הכסף שניסיתי, כביכול, לסחוט ממנה," סיפר לחוקר, „היה מגיע לי באופן חוקי, לאחר שזכיתי בהתערבות פרטית שערכנו בינינו, ללא שום קשר לצילומים."

להלן מתפרסם סיפורה האישי ומענותיה של „ניצה" שתעיד, כמובן, כעדה ראשית במשפט זה:

★ ★ ★

מה שמו?

כשפגשתי את מאיר לפני כארבע שנים במסיבה בתל־אביבית, לא היתה זו פגישתנו הראשונה. הכרתי אותו שנה קודם לכן, גם זו הכרות מקרית במסיבה. אחותי התאומה היתה אתי גם אז במסיבה, ולמרות שהוא מצא־חן בעיני לא הלכתי אתו, כי היא סיפרה לאמי על מוצאו העיראקי, ואמי התנגדה לכך.

כשנפגשתי אתו הפעם, שאל מדוע לא באתי אז, לפני שנה, לפגישה שקבעתי. תרצתי איזה תרוץ והפעם הסכמתי לצאת אתו. כי לי לא היה אף פעם שום דבר נגדו, רק אמי ואחותי התנגדו.

התחלנו לצאת. היינו מבלים במסיבות ובקולנוע והוא התנהג אלי יפה, לפחות בחצי השנה הראשונה.

ערב אחד יצאנו יחד עם חברים שלו לקולנוע פריז. הוצג שם סרט בשביל מעל־לגיל־16, ואנחנו התלוצצנו למי מאתנו יתנו להיכנס. הוא שלף את תעודת־הזהות שלו והראה לי אותה. „את רואה," אמר, „אפילו בתעודת־הזהות אני רשום יותר מבן 16."

הצצתי בתעודה, ופתאום ראיתי ששמו, הרשום מתחת לתמונתו בתעודה, אינו שלמה, כפי שקראתי לו אז. היה רשום שם מאיר שמחה, בעוד שהוא עצמו סיפר לי ששמו שלמה פטרסון. זה היה מספיק שמאותו רגע ואילך אאבד את כל האימון שנתתי בו. אם אדם מסוגל להתכחש לשמו האמיתי, הוא בודאי מסוגל לשקר בהרבה דברים אחרים. הוא הסביר לי שסיפר לי כי קוראים לו שלמה בכדי שאם ארצה פעם לעשות לו צרות שלא אדע איך קוראים לו.

★ ★ ★

החליז האחורי

לוא כל זה היה קורה בימים רגילים, הייתי אולי מוציאה מסקנות אחרות. אבל בדיוק באותה תקופה עמדו הורי להתגרש. מצב רוחי היה עכור ומדוכא. לא יכולתי להתרכז ולהקדיש לכך מחשבה מספקת וצלולה. כיון שכך — המשכנו לצאת. הייתי אז במשבר והייתי מספרת לו כל מה שעובר עלי. חשבתי שהוא יבין את זה, כי הוא היה החבר שלי ולא חשבתי שהוא ינצל את זה לרעה. באותם ימים הרגשתי גם חובה לעצמי להשאר קצת בבית עם אמי שנשארה לבד. הסברתי את זה למאיר אבל הוא היה מעוניין לצאת כל יום ולא התחשב בזה. הוא גם טען שאלו תרוצים ולמעשה אני יוצאת עם מישהו אחר. מדי פעם היה קורה שהייתי קובעת אתו, בלית ברירה, ואחר כך פשוט לא הייתי באה.

במקרים כאלה היה בא אלי הביתה באותו ערב, דופק בחלון חדרי, משאיר לי פתקאות־איום בהן היה כותב: „אני רואה מתי שאת לוקחת כעת את הפתקה מהחלון. אם לא תצאי חמש דקות אחרי זה, מחר את כבר לא תעבדי. אני כבר אסדר את זה."

באותו זמן עבדתי אצל מהנדס אלקטרוניקה בתל־אביב. הוא היה בא גם לשם כל פעם ומחכה לי למטה ברחוב. יכולתי לראות אותו והוא אותי, כי המשרד היה בקומה שניה והחלון היה תמיד פתוח. מתוך פחד הייתי תמיד מסתכלת למטה אם הוא בא ואחר כך היה אומר לי: „אני רואה שאת מסתכלת עלי. ואם עוד פעם לא תצאי, אל תראגי, אני אצלצל למהנדס שלך ואלכלך את שמך."

לפעמים הייתי מפחדת ויורדת אליו ולפעמים הייתי לצעוק ומכריח אותי באיומים לצאת אתו. כשלא הייתי מסכימה היה מתחיל לנסוע בוספה סביב המגורים ולקרוא לי בכל מיני שמות גנאי.

בשבתות, כשהייתי עובדת במרכזיה, היתה לו שיטה אחרת לעשות לי צרות. הוא היה נכנס עם החבר שלו למרכזיה של קופת־חולים זמנהוף ותופס לי משם את כל הקווים. הייתי מתחננת לפניו שיפסיק, אבל זה בכלל לא היה איכפת לו. להיפך, הוא עוד היה נהנה מזה שאני מתרגזת. „את עוד תבואי אלי על ארבע," היה אומר לי.

★ ★ ★

צילומי טירום על החוף

אחרי ארבעה חודשים ראיתי שלא אוכל להסתגל למקום העבודה. היינו ארבע מרכזניות ולכל אחת נשארה רק שבת חופשית אחת בחודש. חוץ מזה שעות המשמרת היו קשות. זה לא היה לגמרי בגלל זה שרציתי לברוח ממאיר, כי הוא היה מצליח להשיג אותי בכל מקום. גם אנשים שעבדו שם ביקשו ממני להשאר. אבל עזבתי.

כמה שבועות הייתי בלי עבודה. יום אחד בא אלי מאיר ואמר לי שנמאס לו לחיות בבית עם אמו. הוא אמר לי מצליח להתחמק ממנו כשאני בורחת דרך החצר האחורית.

„מאיר"

„ניצה"

★ ★ ★

כל הכווים תפוסים

עבור כמה חודשים החלפתי את מקום העבודה בגלל שעות בלתי נוחות. עברתי לעבוד כמרכזנית במלון ליד הרצליה. אבל גם לשם הוא הגיע. היה לו חבר שהיה עובד כמרכזן בקופת־חולים זמנהוף, והוא היה מביא אותו תמיד אלי על הוספה שלו. כשהיה בא למלון, שם היה לי גם חדר במגורי הסגל, היה מתחיל מצלצל אלי כל פעם ומציק לי בטלפון. לא פעם כשהייתי מבקשת מישהו שיענה ויגיד שאני איננה, אז הוא היה מקלל אותו בטלפון. בסוף נמאס לאחרים והם איימו שיתפסו מאיזה טלפון הוא מדבר ויגידו למשטרה לעצור אותו. אבל זה לא הפחיד אותו. כל פעם כשהיה פוגש אותי, או עושה לי מארבים ליד הבית, היה מאיים שישלח את התמונות שלי לעבודה ויפטרו אותי.

★ ★ ★

עירום בלי ראש

יום אחד, אחרי שכבר נתתי לו כל פעם כספים כדי שיחזיר לי את הנגטיבים ולא ראיתי אותם חזרה, הוא תפס אותי בכביש המוביל לעבודה ואמר לי שאם אני רוצה את התמונות שאתן לו צ'ק על 100 לירות. הסכמנו שאני אבוא אליו אחרי יומיים ואז אתן לו את הצ'ק תמורת התמונות. כשבאתי בערב נתתי לו את הצ'ק והיא נתן לי פילם מגולגל. לא ראיתי מה היה על הסרט בגלל החושך, אבל כשבאתי הביתה ראיתי שזה פילם שרוף וריק, חתוך מתוך סרט אחר.

באותו יום שהייתי צריכה לקבל את המשכורת, צילצלתי לבנק — אליו מעבירים את המשכורות של כל העובדים — ומסרתי שלא ישלמו את הצ'ק הזה. התוצאה היתה שמאיר הגיש נגדי משפט על אי תשלום חוב.

פתאום, אחרי כמה חודשים שעזבתי את כל העניין. התחלתי לחשוב שבעצם אני לא בטוחה בכלל שיש לו תמונות. ניגשתי אליו ואמרתי לו שאני מוכנה לשלם לו כמה שהוא רוצה, רק שיראה לי איזה תמונות יש לו.

בדיוק היתה לו תמונה אחת בכיס והוא הראה לי אותה. זו היתה התמונה שלי, בה אני נראית ערומה כהמתניים עד לצוואר, בלי ראש. חטפתי לו את התמונה וקרעתי אותה לחתיכות. אבל הוא צחק. „יש לי עוד המון בבית," אמר לי, „תצטרכי לשלם עכורן ביוקר."

★ ★ ★

לבעל הנגע

חלמתי לישים קץ לכל העינוי הזה. בפעם הראשו־נה התחלתי לחשוב על כך לפני כמה חדשים. אמרו לי, אמנם, שכדאי לי יותר לשלם לו את הצ'ק חמש לירות כל חודש, אבל אני לא ראיתי שבזה יבוא הסוף לפרשה. אם הוא היה מסוגל לסחוט עד עכשיו, הוא לא יפחד להמשיך. אמנם עורך־דין יעלה לי יותר ממאה לירות, אבל אזרי המשפט אוכל סוף־סוף להיות בן־אדם חופשי."

כשנגשה ניצה, השבוע, לעורך־הדין התל־אביבי נתן קנת, היתה במצב של התמוטטות עצבים. עורך־הדין, בעל ההופעה האבהית, הסביר לה כי הדרך הטובה ביותר היא לפנות מיד למשטרה ולחסל פרשה זו, שהפכה לנגע, אחת ולתמיד.

מה חלקו המדוייק של כל אחד מן הצדדים בפרשה — זאת יברר בית־המשפט, בפניו יחל הדיון בשבוע הבא.

תמורת סרט = צילום שרופים

שניסע לנתניה ונגור שם. לא רציתי, אבל הוא איים עלי ובסוף הסכמתי לנסוע לגור אצל דודתי בנתניה. הוא אמר שיש לו שם גם בת־דודה והוא יגור אצלה. פחדתי להגיד בבית שאני נוסעת אתו לנתניה ולכן אמרתי לאמי שאני נוסעת לחיפה.

למאיר היתה מצלמה שהוא לקח אצלי זמן רב קודם לכן, בין שאר החפצים שלקח אצלי כערבון שאבוא לפגי־שות. כשנסענו לנתניה הוא לקח אתו את המצלמה. זאת היתה מצלמה ישנה מאוד מטיפוס בוקס. הוא תמיד השוויץ במצלמה, למרות שלא היתה שוה יותר מכמה לירות. אבל בשבילו זה היה דבר יקר־ערך.

למחרת הגענו לנתניה, ירדנו והתרחצנו בחוף־הים. בחוף אמר לי מאיר שהוא רוצה לצלם אותי בעירום. הוא הבטיח לי להחזיר את הנגטיבים מיד אחרי שיצלם, כי הוא רק רוצה לראות איך אני נראית עירומה בתמונה. הוא איים עלי שאם לא אסכים הוא יקלקל לי כל מקום עבודה שאמצא.

פחדתי ממנו והלכנו עד לחוף הריק של חבצלת ושם צילם אותי כשאני חצי־ערומה בחלק העליון של הגוף. הוא צילם את כל שתים־עשרה התמונות שבמצלמה בבת־אחת.

★ ★ ★

איומים בטלפון

מאז לא קיבלתי לא את התמונות ולא את הנגטיבים. בינתיים אמי בררה וראתה שאני לא בחיפה והלכה להודיע במשטרה. כשחזר מאיר לבת־דודתו, אצלה גר בנתניה, היא אמרה לו שאמו היתה אצלה ומחפשים אותו במשטרה. הוא לקח אותי ונגשנו למשטרה. בדרך הוא הזהיר אותי שלא אגיד שהוא איים עלי, אלא שברחתי בגלל שאני לא רוצה לגור עם אמא שלי. עשיתי כך ויצאנו מהמשטרה.

אבל אני החלטתי שאני לא יכולה להמשיך לחיות כך יותר. לקחתי את החפצים העיקריים שלי ורציתי להסתלק. אבל הוא רדף אחרי ואמר שאם לא אחזור, הוא ישרוף את כל הדברים שהשארתי. חזרתי ולקחתי יחד אתו את כל הדברים ונסענו שנינו חזרה לתל־אביב.

אחר־כך התחלתי לעבוד במשרד ממשלתי. הוא היה